

Oriol Pi de Cabanes. D. UMBERT

En una entrevista publicada recentment a *La Vanguardia*, Oriol Pi de Cabanes presentava Baltasar Porcel com un dels pocs escriptors catalans que han vist publicades en vida les seves obres completes. Hauria estat més just dir que Porcel és un altre escriptor català que veu publicada la seva obra completa en vida. Pedrolo, Sagarra, Rodoreda, Foix, Espriu, Carner, Espinàs, Piera, Perucho, Fuster i un llarg etcètera, en donen fe.

Isabel Segura. PUERTOLAS

Que el 1991 el Nobel era per a una escriptora, estava cantat, l'única cosa que faltava saber era si l'Acadèmia Sueca es decidiria per Doris Lessing, Carol Oates, Natalia Ginzburg o **Nadine Gordimer**, que va ser finalment qui se'n va endur, merescudament, el preciat guardó.

L'altra loteria és la dels editors i **Isabel Segura**, d'Edicions de l'Eixample, és la guanyadora d'enguany: *La història del meu fill* és fins ara l'únic llibre de l'escriptora sud-africana traduït al català.

Francesc Calafat: "Els crítics de Catalunya no han valorat prou bé la poesia del País Valencià"

Francesc Calafat, professor de català a l'institut de batxillerat Benlliure, de València, ha publicat a Edicions de la Guerra, l'editorial de Vicent Berenguer, l'antologia *Camp de mines. Poesia catalana del País Valencià, 1980-1990*. Els autors seleccionats són Josep Ballester, Vicent Berenguer, Manuel Garcia, Ramon Guillem, Isidre Martínez Marzo, Anna Montero, Teresa Pascual, Lluís Roda, Enric Sòria i Xulio Ricardo Trigo, tots ells poetes apareguts a la dècada dels vuitanta. El pròleg és un estudi de cent pàgines sobre la poesia en català recent al País Valencià. Calafat, nascut a Bellreguard l'any 1960, ha escrit relats, publica articles en diferents publicacions i és coautor del primer volum de les *Obres impreses en català al País Valencià, 1900-1939* (València, 1989).

—¿Perquè el títol de *Camp de mines*?

—És una idea de l'editor. Crec que és un títol irònic. A mi no m'agrada. L'editor devia pensar que era un bon títol.

—¿Què voldria dir?

—No sé què dir-te. En certa manera, l'editor buscava un títol que fora cridaner i tinguera cert atractiu. Jo no vaig intentar buscar-hi una explicació.

—¿Més que fer una antologia de tots els poetes apareguts durant els darrers deu anys, heu buscat poemes representatius de les diverses tendències, no?

—Sí. Una mostra significativa, subjectiva, això sí, dels poetes que han sortit els vuitanta. En el pròleg no em limito a explicar la poesia recent, sinó que reculo una mica en el temps per fer una visió dels darrers vint anys i per això de les trenta pàgines previstes s'ha passat a les cent.

—¿La idea d'incloure l'editor entre els poetes escollits també va ser, com el títol, de l'editor?

—No. Ell no volia estar-hi, però jo vaig pensar que sí. Va haver-hi molta discussió i al final, el vaig convèncer. Vaig fer el que vaig voler. La darrera part de la seva obra és significativa i per això va eixir.

—¿Com és la poesia catalana del País Valencià d'aquest període?

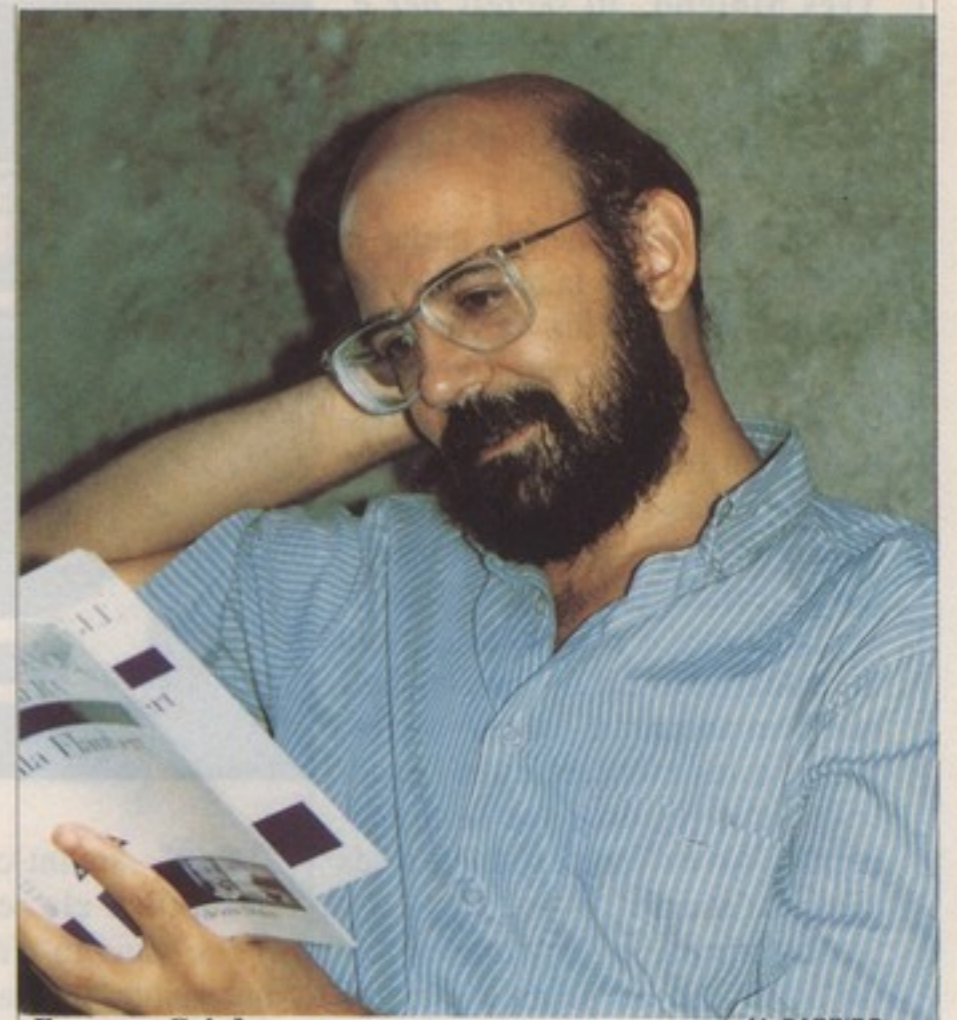
—La dècada comença amb l'hegemonia de la poesia dels setanta; Jàfer, Granell, etcètera, i al mateix temps, es produeix una davallada d'alguns dels plantejaments vigents als setanta. La concepció radical del llenguatge que plantejaven d'alguna manera ha disminuït. I, a poc a poc, apareix una certa reconciliació. Es considera una altra vegada la poesia de l'experiència i amb un llenguatge que no siga tan radical. I a la segona part dels vuitanta es poden trobar simbolistes, intimistes i fins i tot alguna factura avantguardista, en la línia del joc. Les tres postures, els tres grans trets, són, al meu parer, aquests: un acostament a la realitat, la poesia com a espai demiúrgic i la postura avantguardista.

—¿La dècada dels vuitanta és un període poètic?

—La manera de parlar de dècades és arbitrària. Però positiva. No es pot dir que la dècada del setanta tanca i inicia un període diferent. Com a sistema pedagògic és positiu. La gent dels vuitanta no és diferent de l'anterior. No hi ha compartiments estancs. Hi ha una evolució i se segueix un camí iniciat als setanta.

—¿La poesia catalana del País Valencià és diferent de la resta dels Països Catalans?

—No crec que siga excessivament diferent. Hi pot haver matisos. Coincideix bastant. Potser la mitologia es dona més a València. I d'alguna manera, la influèn-

Francesc Calafat. M. GARRIDO

cia de Navarro i Jàfer es nota en alguns poetes valencians i això seria un altre tret diferenciador.

—Parlem de qualitats. ¿Té un bon nivell literari la poesia estudiada en el llibre?

—¿Quina manera de comprometre'm! Pense que en termes generals hi ha un grup de poetes que mantenen una qualitat considerable. El que sí que pense és que els poetes guanyen en qualitat en fer-se grans. Quan comencen, el que fan són temptejos de llenguatge i a poc a poc agafen substància.

—¿Els poetes escollits van ser consultats, pel que fa a la tria dels versos?

—Vaig fer la meua feina pel meu compte i després vaig dir-los el que havia escollit, per si em volien fer alguna suggerència. Alguns em van suggerir algun poema. A voltes vaig canviar-lo i d'altres no. Des del principi vaig llegir de valent i em vaig poder fer una idea clara. Resumint: vaig fer la selecció i els en vaig demanar l'opinió, per contrastar. La decisió final sempre és la meua. Per a mi, una cosa molt important és la selecció. Hi ha una lectura detinguda i minuciosa per donar una proposta bastant sòlida de les línies més significatives de cada autor.

—¿Els crítics de Catalunya que han fet antologies i estudis han entès prou bé la poesia del País Valencià?

—Jo diria que no gaire. Pense que la poesia valenciana, tant la del vuitanta com la del setanta, en termes generals, és d'un nivell bastant considerable i no sempre se l'ha llegida bé i se l'ha valorat prou. En les antologies, per criteris geogràfics, Catalunya va primer, el País Valencià, en segon lloc, i les Illes, en tercer. El pes social i polític de cada zona es reflecteix a l'hora de fer una antologia de la poesia catalana. I després et trobes poetes valencians, com és el cas de Marc Granell i del seu darrer llibre, que no tenen l'acceptació que es mereix i és possible, és una hipòtesi, que siga del fet de ser del País Valencià.

Lluís Bonada